

4. Senat uczelni określa wysokość odpisu z zysku netto na fundusz zasadniczy uczelni, z tym że odpis na ten fundusz nie może być niższy niż 80% zysku netto.

Rozdział 8 Fundusze uczelni

§ 18. 1. Uczelnia posiada fundusz zasadniczy odzwierciedlający wartość majątku.

2. Fundusz zasadniczy zwiększa się w szczególności o:

- 1) odpisy z zysku netto,
- 2) odpisy amortyzacyjne pozostające w uczelni,
- 3) kwotę zwiększenia wartości majątku uczelni będącego skutkiem aktualizacji wyceny środków trwałych, przeprowadzonej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Fundusz zasadniczy zmniejsza się w szczególności o:

- 1) straty uczelni,
- 2) umorzenie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,
- 3) kwotę zmniejszenia wartości majątku uczelni, będącej skutkiem aktualizacji wyceny środków trwałych, przeprowadzonej na podstawie odrębnych przepisów.

4. Na fundusz zasadniczy wpływają także:

- 1) dotacje na inwestycje,
- 2) udziały w inwestycjach wspólnych,
- 3) środki ze scentralizowanego rachunku, o którym mowa w § 5 ust. 2,
- 4) środki z innych źródeł.

§ 19. 1. Oprócz funduszu zasadniczego i funduszu pomocy uczelnia tworzy następujące fundusze:

- 1) zakładowy fundusz socjalny,
- 2) zakładowy fundusz mieszkaniowy,
- 3) zakładowy fundusz nagród.

2. Uczelnia może tworzyć również:

- 1) własny fundusz stypendialny,
- 2) uczelniany fundusz nagród,
- 3) fundusz wdrożeniowy.

3. Fundusze wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 tworzy się na zasadach podanych w art. 122 ust. 1 i 2 ustawy. Wykorzystanie tych funduszy określają odrębne przepisy.

4. Roczne nagrody z zakładowego funduszu nagród obciążają koszty działalności w roku, w którym są wypłacone.

5. Własny fundusz stypendialny tworzy się z odpisu z zysku netto, wpłat osób fizycznych i prawnych przeznaczonych na ten fundusz.

6. Własny fundusz stypendialny przeznaczają się na stypendia dla pracowników i studentów, w tym również osób,

o których mowa w art. 151 ustawy, na zasadach określonych w statucie uczelni.

7. Uczelniany fundusz nagród tworzy się z odpisu z zysku netto. Fundusz ten jest przeznaczony na wypłatę nagród (wraz z pochodnymi) indywidualnych oraz zespołowych dla pracowników i studentów za osiągnięcia w badaniach naukowych oraz pozostałej działalności. Szczegółowe zasady i tryb wykorzystania określa regulamin zatwierdzony przez rektora po zasięgnięciu opinii senatu.

8. Fundusz wdrożeniowy tworzy się z przeznaczonych na nagrody wpłat podmiotów gospodarczych, przekazanych na podstawie umów dotyczących wdrożenia nowych rozwiązań technicznych lub organizacyjnych będących wynikami prac badawczych uczelni. Zasady i tryb wypłacania nagród określa regulamin ustalony przez rektora uczelni.

§ 20. Nie wykorzystane w danym roku kalendarzowym środki funduszy przechodzą na rok następny.

Rozdział 9

Źródła finansowania współpracy zagranicznej

§ 21. Uczelnia dysponuje środkami dewizowymi:

- 1) zgromadzonymi w wyniku prowadzonej działalności,
- 2) pozyskiwanymi z darowizn, zapisów, spadków oraz ofiarności publicznej, otrzymanych z kraju lub z zagranicy,
- 3) pochodzącymi z innych rodzajów wpływów określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 10

Przepisy końcowe

§ 22. Przenosi się:

- 1) saldo funduszu statutowego w środkach trwałych, funduszu obrotowego i funduszu rozwoju na fundusz zasadniczy,
- 2) saldo funduszu stypendialnego na fundusz pomocy materialnej dla studentów,
- 3) saldo funduszu motywacyjno-wdrożeniowego na fundusz wdrożeniowy

— nie później niż do dnia 31 grudnia 1991 r.

§ 23. Dotację budżetową dla uczelni niepaństwowej może przyznać Minister Edukacji Narodowej zgodnie z art. 25 ustawy.

§ 24. W ramach przekształceń dotychczasowych funduszy część funduszu rozwoju, nie więcej niż 1%, może być w 1991 r. przeznaczona na utworzenie własnego funduszu stypendialnego.

§ 25. Do spraw nie uregulowanych w rozporządzeniu mają zastosowanie przepisy prawa budżetowego.

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą do dnia 1 kwietnia 1991 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*

w sprawie określenia rodzaju przedsiębiorstw górniczych obowiązanych do uczestniczenia w kosztach działalności stacji ratownictwa górniczego oraz wielkości wnoszonych z tego tytułu opłat.

Na podstawie art. 102a ust. 2 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12, z 1984 r. Nr 35, poz. 186, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r.

Nr 14, poz. 89 i z 1991 r. Nr 31, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do uczestniczenia w kosztach działalności Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego oraz okręgowych stacji ratownictwa górniczego są zobowiązane przedsiębiorstwa górnicze:

- 1) wydobywające kopaliny sposobem robót podziemnych i otworami wiertniczymi oraz wykonujące inne roboty górnicze pod ziemią i budowę szybów,
- 2) wydobywające kopaliny sposobem robót odkrywkowych, które wykonują i utrzymują podziemne wyrobiska górnicze oraz w których przy wydobywaniu kopalin istnieje niebezpieczeństwo powstania atmosfery niebezpiecznej do oddychania,

zwane dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, wnoszą opłaty do Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego.

2. Wielkość opłaty ustala się mnożąc stawkę kwotową przez liczbę pracowników przedsiębiorstwa, zatrudnionych:

- 1) pod ziemią,
- 2) przy wierceniu i eksploatacji otworów,
- 3) w zakładach odkrywkowych:
 - a) przy wykonywaniu i utrzymywaniu wyrobisk podziemnych,
 - b) w miejscach, w których istnieje możliwość powstania atmosfery niebezpiecznej do oddychania,

według stanu na dzień 1 stycznia danego roku.

3. Wysokość stawki kwotowej jest ustalana corocznie na podstawie preliminarza kosztów działalności Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego.

4. Wysokość stawki miesięcznej, należnej od daty wejścia w życie rozporządzenia, wynosi 24 000 zł.

5. Przedsiębiorstwa utrzymujące własne okręgowe stacje ratownictwa górniczego wnoszą opłaty ustalone przez pomnożenie stawki na dany rok przez połowę zatrudnionych, o których mowa w ust. 2.

§ 3. 1. Przekazywanie opłat, o których mowa w § 2 ust. 1, przez przedsiębiorstwa do Centralnej Stacji Ratownictwa Górniczego następuje do dnia 10 każdego miesiąca.

2. Do czasu ustalenia wielkości opłaty obowiązującej w roku następnym przedsiębiorstwa uiszczają opłatę zaliczkowo w wymiarze należnym za ostatni miesiąc ubiegłego roku.

3. Rozliczenie wniesionych przez przedsiębiorstwa opłat pomiędzy Centralną Stacją Ratownictwa Górniczego a okręgowymi stacjami ratownictwa górniczego następuje na zasadach określonych w drodze porozumienia pomiędzy tymi stacjami.

§ 4. Centralna Stacja Ratownictwa Górniczego obciąża kosztami akcji ratowniczych przedsiębiorstwa, w których akcje te były przeprowadzone, z wyliczeniem składników kosztów związanych z tymi akcjami.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*

382

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1991 r.

w sprawie opłat za pobyt w sanatorium uzdrowiskowym.

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1991 r. o wprowadzeniu częściowej odpłatności za koszty wyżywienia i zakwaterowania w sanatoriach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 64, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy osób pełnoletnich uprawnionych do bezpłatnych świadczeń leczniczych, które otrzy-

mały skierowanie na leczenie w sanatorium uzdrowiskowym, wydane na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach.

§ 2. 1. Opłata za każdy dzień pobytu w sanatorium uzdrowiskowym wynosi:

	od 1 lipca do 31 sierpnia	od 1 września do 30 czerwca
1) w pokoju 1-osobowym z pełnym węzłem sanitarnym	20 000 zł	10 000 zł
2) w pokoju 1-osobowym bez pełnego węzła sanitarnego	16 700 zł	7 000 zł
3) w pokoju 2-osobowym z pełnym węzłem sanitarnym	15 000 zł	6 250 zł
4) w pokoju 2-osobowym bez pełnego węzła sanitarnego	7 500 zł	5 000 zł
5) w pokoju wieloosobowym z pełnym węzłem sanitarnym	6 250 zł	4 200 zł
6) w pokoju wieloosobowym bez pełnego węzła sanitarnego	5 000 zł	3 300 zł

2. Opłata obejmuje pełny okres kuracji, licząc od daty wpisanej w skierowaniu. Opłatę wnosi się w sanatorium uzdrowiskowym lub w instytucji prowadzącej sanatorium przed rozpoczęciem pobytu, z zastrzeżeniem § 4.

§ 3. 1. Od opłaty określonej w § 2 ust. 1 są zwolnione osoby, których celowość leczenia w sanatorium uzdrowiskowym pozostaje w bezpośrednim związku z chorobą zawodową lub zagrożeniem taką chorobą, wypadkiem przy pracy lub chorobą mającą związek ze szczególnymi właściwościami lub warunkami pracy (służby).

2. Stwierdzenia okoliczności, o których mowa w ust. 1, dokonuje dysponent skierowań na leczenie w sanatorium uzdrowiskowym, z zastrzeżeniem § 4.

§ 4. 1. Osoby, które rozpoczynają leczenie w sanatorium uzdrowiskowym w okresie do dnia 31 grudnia 1991 r., mogą wnieść opłatę za pobyt w sanatorium w okresie tego pobytu.

2. Stwierdzenie okoliczności uzasadniających zwolnienie z opłat, o którym mowa w § 3 ust. 1, w stosunku do osób wymienionych w ust. 1 może również nastąpić przez kierownika sanatorium uzdrowiskowego.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że opłaty i zwolnienie z opłat stosownie do przepisów rozporządzenia dotyczą osób rozpoczynających pobyt w sanatorium uzdrowiskowym po dniu 30 września 1991 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*